
Ігор
Чесноков
Острів
ТРЬОХ
ПЕЧЕР

Ігор Чесноков

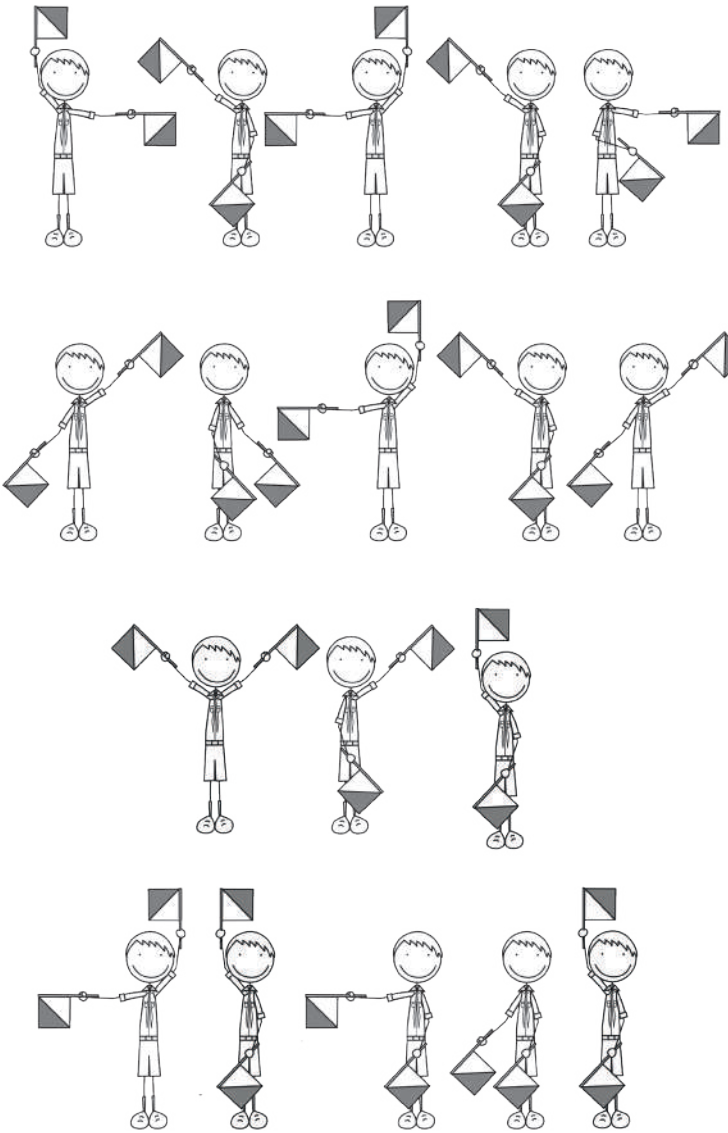
ОСТРІВ ТРЬОХ ПЕЧЕР

Київ «Джерело життя» ДЖС християнське видавництво 2021

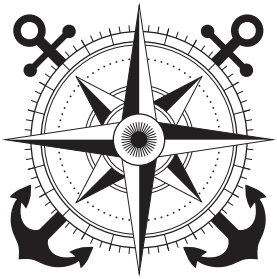
Зміст

Розділ 1. Несподівана зустріч 5
Розділ 2. “Віддати швартові!” 14
Розділ 3. Правий борт вищий за лівий 19
Розділ 4. Матрос-тесля 24
Розділ 5. Боцман придумав 30
Розділ 6. Дванадцять каменів 34
Розділ 7. Алмаз та інші 41
Розділ 8. Людина за бортом 46
Розділ 9. Випадкова знахідка 54
Розділ 10. Усі згрішили 61
Розділ 11. Звідки коштовності? 73
Розділ 12. Кошлата голова 80
Розділ 13. Неочікуваний улов 88
Розділ 14. Бранці 93
Розділ 15. “Викликай шлюпку!” 103
Розділ 16. Похоронний салют 113
Розділ 17. Повернення 118
Епілог 124
Визначення морських термінів 127

Прочитай послання за допомогою семафорної абетки, яку знайдеш у книзі.

Замовити книгу можна на сайті: bookson.com.ua

Розділ 1

Несподівана зустріч

Деніз зі своїм вірним чотирилапим другом Дюком вибрався з каюти на палубу. Пес принюхався й різко рвонув до трапа, а з нього – на причал.

– Ти що, Дюку?! – здивовано вигукнув Деніз. – Що ти там помітив?

Проте він уже й сам побачив те, що привернуло увагу його собаки. На причалі стояли два хлопці: один був вищий на зріст, у картузі з великим козирком, другий – у темному береті. Пес, радісно виляючи хвостом, лащився до них, а вони гладили його й чесали загривок.

– Це ви? Та невже?! – вигукнув син капітана й кинувся до трапа слідом за Дюком.

На причалі Деніз обійняв своїх друзів – Леона і Дея.

– Ви прийшли подивитися на пароплав?

Сяяло по-літньому яскраве й тепле сонце. Матроси носили з причалу на судно якісь ящики, тюки…

– А ти, я бачу, уже т-тут? – широко усміхаючись, запитав Дей, трохи заїкаючись від хвилювання.

– Так, ми з батьком тут, – відповів Деніз.

– Он як? – здивувався Леон. – Твій батько тепер капітан на такому невеликому пароплаві?

Деніз зніяковіло знизав плечима:

– Після аварії нашого корабля «Клементина» для батька не знайшлося в компанії іншого судна. Він довго залишався без діла.

– Та ж він досвідчений к-капітан! – обурився Дей.

Дюк ліг біля ніг хлопців, ніби вирішив охороняти їх.

– Батька намагалися звинуватити в корабельній аварії «Клементина», – продовжував Деніз.

– Але ж був ураган, – зазначив Леон, – і ми всі ледве врятувалися з тих рифів, на які викинуло наше судно.

– Обвинувачі сказали, що в затопленні корабля завжди винен капітан. До того ж, як ви пам'ятаєте, на дні разом із судном опинився й весь вантаж. А це дуже великі втрати для компанії.

Хлопці промовчали. Деніз сумно зітхнув:

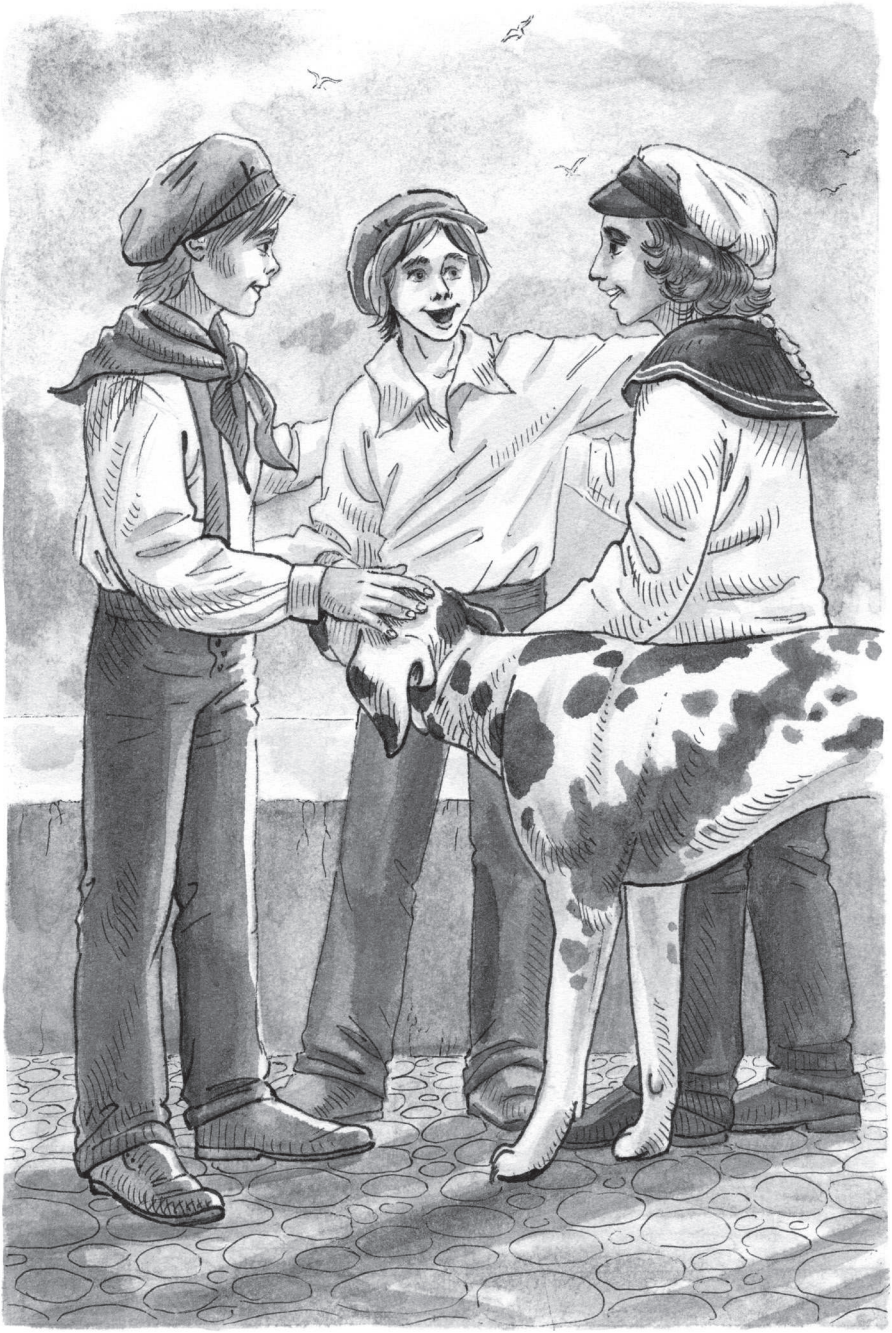
– Тепер батько має змогу виконувати хоч таку роботу. Йому запропонували кермувати цим дерев'яним пароплавом під час експедиції. І я знову вирушаю з батьком у море. А ви як тут опинилися?

– Ми прийшли спробувати щастя і влаштуватися юнгами на пароплав «Каравеліс», – Леон підбадьорливо поплескав сина капітана по плечу.

– А як ви дізналися про пароплав? – здивувався Деніз.

– Як ми дізналися, Дею? – звернувся Леон до друга.

– Дуже п-просто, – рішуче сказав Дей. – Я почув від батька, а він дізнався від знайомого портовика, що в море збирається вийти експедиція геологів, які прямують до якогось д-далекого безлюдного острова. Ось! А там щось шукатимуть. Може, з-золото.

– Необов'язково золото, Дею, – промовив Леон. – Геологи ще шукають усілякі мінерали.

– Так, – погодився Дей. – І ще сказали, що ця експедиція відпливатиме з нашого порту. У школі саме почалися канікули. От ми й вирішили з Леоном: а раптом і нас візьмуть? Батьки не проти – треба ж прилаштувати нас кудись на літо! Адже їм відомо й те, що ми вже загартовані морські вовки.

Деніз, почувши про морських вовків, хмикнув.

– Ми молилися, – продовжив Леон, – щоб нас узяли юнгами або підсобними робітниками в експедицію. Тому цього разу, Денізе, твій Дюк знайшов нас тут не нелегальними пасажирами, як рік тому на «Клементині», а майже членами команди!

– Чому ж майже? – жваво відгукнувся Деніз. – Ходімо до мого батька, він усе влаштує. Я в цьому впевнений!

– Чуд-дово! – вигукнув Дей. – Ходімо!

Переступивши поріг каюти капітана, Леон і Дей знову, як колись на «Клементині», боязко зупинилися біля дверей. За столом, над яким висіла гасова лампа, сидів уже знайомий їм капітан із сивуватими бакенбардами на видовженому обличчі. У нього був дещо стомлений вигляд.

– Дивися, батьку, кого я привів! – вигукнув Деніз.

Капітан відірвав погляд від паперів, пильно подивився на хлопців і відразу підійшов до них, по-дружньому поплескуючи переляканих юнг по плечах.

– Це ви! Знову влітку, знову на моєму човні!

– Але вже не таємно, як на «Клементині», – зауважив Деніз.

– Проходьте, сідайте, – запросив хлопців батько Деніза. – Радий бачити рятівників мого сина та всього екіпажу «Клементина».

Леон з Деєм зніяковіло сіли на вузький диванчик. Біля їхніх ніг примостився Дюк, так само радісно виляючи хвостом.

– Батьку, вони хочуть піти з нами! – поспішив повідомити Деніз.

– Он як?! – здивувався капітан. – І це після всього того, що сталося минулого літа в нашому плаванні? Після нападу піратів і корабельної аварії ви знову рветеся в море?

– Так, – зніяковіло відповідав Леон. – Нам подобаються пригоди.

– Н-навіть такі небезпечні, – кивнув Дей. – В-візьміть нас із собою.

Капітан спантеличено промовив:

– Відчайдушні ви хлопці!

– Адже ваш син т-теж… – Дей кивнув у бік Деніза.

– Так, – погодився його батько й сів за стіл. – Що ж, треба подумати.

– Візьміть нас, – просив капітана Дей, – юнгами або…

Леон штовхнув друга в бік, і той затих.

– «Або» не вийде, – заперечив капітан. – Ви ж, здається, ще не в тому віці, коли можна стати матросами? Хоч і могли б. Деякі навички на «Клементині» ви здобули та й показали себе працьовитими, старанними й допитливими в морській справі.

– Вони навіть кочегарами працювали, – нагадав капітанові його син.

– То я взяв би, мабуть, вас і матросами, – продовжував батько Деніза, – але… Скільки вам, до речі, років?

– Чотирнадцять, – разом відповіли Леон і Дей.

Капітан задумливо подивився на хлопців, а ті вичікувально дивилися на нього.

– Справа от яка… – промовив він невпевнено. – Інформацію про експедицію не можна піддавати широкому розголосу, а тим паче місце, куди вона вирушає. Про це відомо небагатьом.

– Зате в порту вже про це відомо, – саркастично зауважив Деніз. – Отже, і знайомі портовиків усе знають. Чутки дійшли вже навіть до Дея з Леоном.

– Навіть так?! – здивувався капітан.

– Але ми мовчатимемо, як риби! – вигукнув Леон. – Нікому нічого не скажемо!

– Так-так, – відповів капітан, – звичайно. То ви хотіли би піти юнгами?

– Юнгами, – підтвердив Дей. – Якщо станемо в п-пригоді.

– А про це ми зараз дізнаємося в начальника над юнгами. Поклич-но Фінбара, – звернувся він до сина.

Боцман, з яким хлопці познайомилися на «Клементині» минулого року, ведмедем ввалився в каюту, зняв свого пошарпаного капелюха і промовив басом:

– Слухаю, капітане.

Капітан поглядом указав на друзів, які сиділи на дивані. Боцман примружився, розглядаючи хлопців.

– О, мальки з'явилися і на цьому судні! – здивовано протягнув Фінбар. – Хоч уже трохи підросли.

– Беремо їх юнгами? – запитав капітан.

– А що, удвох будуть за одного матроса, – погодився боцман. – Навчати вже майже не треба…

– От і чудово, – підсумував батько Деніза. – У такому разі відведи хлопців і покажи їм спальні місця.

Після цього він звернувся до Леона з Деєм:

– А батьки?

– Не заперечують! – поспішили запевнити друзі.

– Отже, до вечора – з речами на судно. Уранці вирушаємо.

Боцман відвів новоспечених юнг у матроський кубрик на носі під верхньою палубою, указав на два ліжка, плеснув кожного мовчки по спині та й пішов.

Деніз із Дюком провели друзів у кубрик. Потім троє сіли на ліжка й роззирнулися. У напівтемному приміщенні, світло до якого потрапляло через два тьмяних ілюмінатори, було ще кілька ліжок з рундучком унизу для одягу й особистих речей.

– Ось тут вам і жити, – сказав Деніз. – А ми з Дюком, як зазвичай, з батьком у його каюті. Так, Дюку?

Замість відповіді пес раптом стрепенувся й кинувся геть по трапу на верхню палубу.

– Чого це він? – здивувався Дей, а Деніз мовчки знизав плечима.

– Піти подивитися? – запропонував Дей.

– Повернеться, – відмахнувся Деніз.

І Дюк незабаром повернувся. Проте не сам. В отворі дверей з'явився силует дівчини.

– Якийсь знайомий начебто собака… – невпевнено пробурмотів силует, вдивляючись у напівтемряву кубрика.

– П-привид? – обережно припустив Дей.

– Та ні, привидів не існує, – відгукнувся Деніз.

– Кажуть, вони існують, – заперечив Дей.

– Пастор церкви сказав, що привиди з'являються тільки перед тими, хто вірить у їхнє існування, – повчально промовив Леон.

Незнайомка, і далі вдивляючись у напівтемряву, таємничо промовила пошепки:

– А ви, виявляється, вірите в привидів.

– Чому ти так вирішила? – пробурмотів Деніз.

– То я не привид? Я справжня?

– На жаль… – сумно зітхнув син капітана.

– Це чому ж?

– Тому що дівчина на кораблі – до біди, – пояснив Деніз. – Була одна така на нашому судні минулого літа. То спочатку

на нас напали пірати, і нам ледь вдалося врятуватися, а потім корабель налетів на рифи й затонув.

– Так?! А хто врятував команду від піратів? Хіба не я? – переможно вигукнула незнайомка.

– Д-делька! – радісно вигукнув Дей.

– Делько, ти? – разом запитали Леон і Деніз.

Почувши ім'я дівчини, Дюк радісно загавкав. Хлопці схопилися з ліжок і кинулися до дверей. Четвірка друзів обнялася, немов родичі, які зустрілися після довгої розлуки. Потім усі посідали на ліжка й почали жваво розмовляти.

– Отже, дівчинка на кораблі – до біди? – з єхидною посмішкою промовила Делія, звертаючись до Деніза.

– Та ні, – зніяковіло відповів той.

– До речі, тато сказав, що я такий самий хлопчисько, як і ви! – похвалилася дівчина.

– Ага! Тільки ледве не звалилася зі щогли від страху, – розсміявся Деніз.

Делія ображено насупилася.

– Та досить, – спробував примирити їх Леон. – Якби не Делька, пірати і справді спалили б «Клементина» разом з нами й з усім екіпажем. Хіба не так?

Він повернувся до Делії та сказав:

– Не ображайся, ми ж це не зо зла, а так, жартуємо. Ти й справді дуже хоробра дівчина. Але як ти тут опинилася?

– А так і опинилася, – досі насуплено відповіла Делія. – Тата запросили в експедицію. Їхня торговельна компанія теж виділила гроші на її проведення і відправила тата як свого представника й експерта. Мами тепер немає, і я вмовила його взяти мене із собою.

– Оце так! – захоплено вигукнув Дей. – Отже, ця експедиція – і справді серйозна справа?

– Звичайно, – кивнула Делія. – А ти думав, що вона збирається шукати привидів або гномів?

Хлопці розсміялися.

– А що вона збирається шукати? – пошепки запитав у неї Деніз.

Делія подумала. Потім приклала пальця до губ і так само пошепки додала:

– Здається, коштовне каміння.

– Оце так! – вигукнув Дей.

– Ой, напевно, батько вже загубив мене, – схопилася дівчинка з місця. – Адже ми щойно прибули на корабель. Ходімо зі мною, – запросила вона, – татові буде приємно побачити вас.

Ігор Чесноков

Острів ТРЬОХ ПЕЧЕР

Що може бути цікавішим, ніж вирушити на канікулах у справжню геологічну експедицію? Четверо друзів стояли на кормі двощоглового пароплава «Каравеліс» і дивилися на берег, який віддалявся.
Вони передчували пригоди, що чекали їх на безлюдному острові, і навіть не підозрювали, які небезпеки чатуватимуть на них…

